

Benstre, — kom til Koret, vilde der komme Afstedigelse i Masøvis. Skulde der blive Tilfældet, er det, fordi Ministeriet har givet fremtidige Ministre saa god en Anvisning paa, hvoreledes de have at forholde sig i saa Henseende, og det nytter sikkert ikke stort, at den høitærede Kultusminister beklager, at han har været nødt til dette Skridt, thi denne Anskuelse gjør sig ikke gjældende blandt Befolkningen, og naar den høitærede Kultusminister udtalte, at Dr. Pøngels Udtalelser havde vakt megen Beklagelse og Forargelse hos en stor Del af Befolkningen, saa vil jeg ikke, uden at det skal være den høitærede Kultusminister muligt at gjendrive det, at Dr. Pøngels Afstedigelse har i Befolkningen vakt langt større Forargelse end nogen Udtalelse, der nogeninde er fremkommen fra Dr. Pøngel, og det ikke alene Forargelse indenfor Kjøbenhavn, men over hele Landet. Det vil ikke være muligt for den høitærede Kultusminister at bringe det ind i frøisindede danske Mænds Hoveder, at det var nødvendigt at afskedige Dr. Pøngel. Jeg siger, at de Mænd, som kunne sympathisere med Dr. Pøngels Afstedigelse, ere Mænd, som have en faare lille Udvikling paa vel i politisk som i religiøs Henseende; thi der var ingenjombeltst Fare ved at beholde Dr. Pøngel, naar da han var bekendt for at være en dygtig og energisk Mand, og da den høitærede Kultusminister selv har erklæret, at han ikke har agiteret direkte, og da Ministeren ikke er istand til at fremkomme med noget eneste Bevis for, at Dr. Pøngels Agitation paa nogen Maade har været til Skade for den Skole, hvorved han var ansat. Det forekommer mig, at det maa være tidsnok at afskedige en Lærer fra Embedet, naar der foreligger saadanne Beviser, som tilstrækkelig belyser den Anskuelse, man gaar ud fra om hans Skadelighed, men saadanne foreligge ikke her, og det viser sig endydermere, at det ikke er den Anskuelse, Befolkningen nærer; thi alle de Embedsmænd, der afskediges fra de respektive Ministerier, tager Befolkningen under sine Vinger, holder dem frem og viser derved, at den ikke deler Ministeriets Anskuelse, saa at det ikke kan nytte det høitærede Ministerium at vedblive paa den Vej, det har begyndt, thi derved udretter det Intetjombeltst.

Der er en Sag, som det forekommer mig, maatte er berørt vel lidt i disse Dages Forhandlinger, og det er Forholdene ved Landmandsforsamlingen i Nalborg. Jeg vil sige, at jeg tilfældig var tilstede der, ikke fordi jeg ønskede at besøge Landmandsforsamlingen, og heller ikke fordi jeg ønskede at deltage i nogen politisk Demonstration, men fordi Familienforhold tilfældig faldte mig til

Nalborg i de Dage. Den ærede Rigsdagsmand fra Hjerteminde (N. Andersen) bemærkede i sit sidste Foredrag, at man skulde være særlig fjed af at komme ind paa, hvad der foregik ved Mødet i Nalborg. Dette tror jeg slet ikke, der er Anledning til; thi isjøndt vore politiske Modstandere have søgt at gjøre et saa stort Nummer som muligt ud af, hvad der forefaldt i Nalborg, og isjøndt deres Blade vrimlede af en hel Del Uvederhøstigheder, og isjøndt vore Modstanderes Wiiser have søgt at fremstille det, som om Befolkningen særlig havde samlet sig i Nalborg for at demonstrere mod Hans Majestæt Kongen, saa maa jeg tillade mig at sige, at jeg som Dienvidne kan bevidne, at det ingenlunde var Tilfældet. Men naar der paa Landmandspladsen foretoges visse Demonstrationer, saa var det ikke, fordi — det tror jeg i det Mindste ikke, jeg kan jo ganske sikkert tage fejl, men jeg tror det ikke — man særlig ønskede at demonstrere imod Hans Majestæt Kongen. Muligvis har man ønsket at tilkjendegive Kongen — hvad der kunde være rimeligt nok — at den Stemning, man et Aar isorveien, ganske sikkert paa kunstig Maade og ved ihærdigt Arbejde af det ærede Medlem fra Thisted (Sagd) havde faaet istand der opp, ikke var fuldt begrundet. Det er meget muligt, at Befolkningen har ønsket at vise overfor Kongen, at saa stærk havde Stemningen og saa stor havde Jubelen i det Hele ikke været, det tør jeg ikke gaa ind paa. Men jeg skal tillade mig at opløse her for de Herrer, hvad der gav Anledning til de Udtalelser, som faldt ved Landmandsforsamlingen, altsaa paa den Plads, hvor denne Forsamling blev afholdt i Nalborg. Det var, at vore politiske Modstandere, ja snart Kongen var traadt indenfor Landmandsforsamlingens Plads, omgav Majestæten med meget kraftige Udbrud af: Ministeriet Estrup leve! Det er en Selvfølge, at hvor der var et saa overveiende Antal af Ministeriet Estrups Modstandere tilstede, kunde disse ikke finde sig i, — og det ville vel vore Modstandere heller ikke forlange —, at der, naar de vare i Mjertal, skulde ved Nalborgsmødet tilkjendegives en saa stor Jubel for Ministeriet Estrup, som ikke var tilstede. Altsaa, det, hvorpaa hele Demonstrationen berode, var, at dette kraftige — jeg vil forøvrigt ikke kalde det kraftigt; thi det var i Rikseligheden meget svagt — Udbrud for Ministeriet Estrup blev gjengjældt med det kraftige Raab: Ned med Ministeriet Estrup! Det turde maatte være mig tilladt at sige til mine ærede politiske Modstandere, at det forekommer mig, at de ikke rigtig have lært at skjelne mellem Ministe-